

Előrefutás a halálhoz

(Magánybeszéd)

*Elmegyek meghalni, látván,
hogy az halál mindeneken uralkodik,
és igen sűrű és gyakori az ő hálója.
(Példák könyve, 1510)*

Elmegyek meghalni. Este nyugodtan üldögéltem a dolgozószobámban, éppen egy Jókairól szóló könyvet forgattam, amikor azt látom, hogy a szobám és az egész lakás falai eltűnnek, szinte a semmibe foszlanak. De nemcsak nálam, hanem az egész házban, sőt az egész utcában. Belátni mindenkire. És közben egy hangszóróból szakadatlanul dől az üvöltés: „A falak megszünetéséről szóló felhatalmazási rendelkezés értelmében!” Végem.

Elmegyek meghalni. Pontosabban mennék, de ez nem olyan egyszerű. Disznótor voltam. Ott fekszem kisütve, feldarabolva az asztalon, erre előáll ez a díszmagyaros fasz, és aszondja: „Megtörtént, kimúlt; itt állunk hullája körül a megboldogultnak, élénk tárva egyes testrészeit, hogy ízletes falatokat szolgáltatson étvágyteljes gyomrunknak, és hogy aztán fűszerezzük azt vasabroncsokkal összeszorított hordódongákon keresztül szűrődő finom, zamatos és tüzes fehér és piros nedűvel. Az őserdő rengeteg tölgyeinek árnyékában nem fogsz már te pihenni, az élők sorából szegény elköltözött, gyökereken, indákon és ledőlt törzseken nem fogsz már testgyakorlatokat tartani. Rendeltetésedet, pályafutásodat becsülettel bevégezted. Megszabadultál terheidtől, de emlékedet gyomrunk gyakran fel fogja idézni. A mi kedves házigazdánkat kedves családjával számos éveken át az isten éltesse. Igyunk!” Ezek a barom magyarok még mulatni sem tudnak.

Elmegyek meghalni. Haláltánc voltam és vagyok, partnerem a mindig adott földi világ, de már látom, hogy egyre csak dőltek ki a sorból, legyen bár gyors vagy lassú a forgás, és én, kudarcos bálrendező, galopp, valcer, quadrille, kontratánc, gavotte, sarabande, *Gespenster-Tschardasch*, kóló és hejretyutyutyu után egyetlen kavalkádba ragadom minden táncomat, és velük zakatolok bele a semmibe.

Parki pad voltam évtizedek óta, de hirtelen államilag megtiltották, hogy bizonyos emberek helyet foglaljanak bizonyos színűre festett padokon, így rajtam is a császárvárosban. Súlyosan csorbultak a jogaim. Nemrég erre vánszorgott egy öregasszony, majdnem rám rogyott, de végül mégsem mert belém ájulni. Felvergődött a mellettem álló a papírkosárra, nyakába táblát akasztott: „Ha kell, átadom helyemet a szemétnek!” Hiába hívogattam, kellettem, nyikorgattam magam – csak rettegve gubbasztott a szegény pára. Világomtól fosztottan ezért most elmegyek meghalni; értelmetlen fűrészporrá porladok.

Bolgár ritmus voltam. Tudjátok, 5/8, 7/8 stb. Mindig aszimmetrikus. Bartók is bevadult ettől. Egyszer egy lányt is magamba kergettem, fuvolázott, zongorázott, mentem utána Stockholmba, Münchenbe, Rákosligetben, mindenütt, aztán végül megadta magát, és nyakára tekerte az öt-nyolcadomat. A budapesti Sárga Ház egyik ablakában vágták le a lepedő-húrról.

Sajnálom szegényt. És nem akarok következőt. Átmegek négy negyedbe. Párosra dobolom haláloamat.

Elmegek meghalni. Magyar voltam, vagyis nagyon fájt egy kis francia kastély. Most akkor legyen öngyilkos, hogy ne haljak meg? Amiről nem tudunk beszélni, arról sirva vigadunk. Számúzótként vándorlok a sűrű éjen át. A vén cigány hegedű-jajával, búval teli borral táncolok bele a saját nemzethalálomba.

Elmegek meghalni. Színész nő voltam, ünnepelt, kifogták a lovakat, és húzták a kocsimat a rajongók. De a végén majdnem mindegyik csinált nekem egy gyereket. Drámai szendéből mamaszerepbe kényszerítettek. Mocok férfivilág. Gertrudis-jelmezemben ereszkedem alá a süllyesztőben.

Kivégzem magam, mielőtt a konföderációsok lőnek föbe. Komárom védője voltam, most itt vergődöm a magam elnevezte *Sírmező* nevű helységben (Texas), előtte *New-Buda* volt lakásunk (Iowa). Odajutánk már, mint aki a kánpadon életerejétől kiapasztva fájdalma jajszoit nem bírja többé kihörögni. Csakugyan arra vagyok kárhóztatva, hogy messze mindentől, ami nekünk kedves, idegen földön, a száműzetés szemétdombján rohadjak meg vigasztalás nélkül?

E szomorú kérdést csak egy mihamar bekövetkezendő változás oldhatja meg tagadólag, de félek, ez későn érkezik, ha egyáltalán – és a remény sugara már csak a fiatalabb lelkeket fogja melegíthetni, mindaddig, míg a hamu alatt soha ki nem hunyó égi szikra, a hazaszereteté, ismét nyilvános *lángra fog lobbanhatni*. Nem tudok várni. Indulok meghalni.

Még csak annyit kérek maradék bizalmasaimtól, ha megtalálnak, fejem vágassék le, szívem pedig ki, és fűrösztessek égett borban, nehogy, habár csak egy minutumra is, még egyszer felébredjek az életben vagy netán a föld alatt.

Elmegek meghalni. Láttam nemzedékeim legjobb szellemeit tébolyult menetben áthúzni a fekete zászlókkal bevont magyar égbolton. Dolgozószobámban ott függenek az öngyilkosok arcképei: Petőfi, Széchenyi, Teleki (kettő is!), Czakó, Ferenczi Teréz, Újházy, Péterfy Jenő, Hajnóczy, József Attila etc. Örökbe fogadtam mindenkit. A végén egy zsidó lányt és színésznőt vettem feleségül, ti meg válaszul kivágtatok a nemzet testéből. Megyek Nizzába meghalni. Egyedül a tengerrel. Jókai voltam, legyen ennyi elég.

Elmegek meghalni. Beteg voltam, amolyan retúr, akit folyamatosan küldözgettek a különféle osztályok között. Végül, valami járvány miatt, kiraktak a kapuba, a kukák mellé. Teltek az esték, néha lehugyoztak, olykor basztak rajtam, de nem lomtalanított senki. Hát akkor most vetem a szemétdombra én magam.

Korona voltam, viszonylag nyugalomban pár évszázadig. Aztán ez a *Hochstapler* Ludwig Kossuth, miután kimondta a trónfosztást, a fejébe vet-

te, hogy éppen velem, azaz a koronával együtt szövik ki az országból (persze a szeretője társaságában, az asszonykáját idehaza hagyva a gyerekekkel). De végül rálőcsölt erre a félbolond, később már egészen az Szemerére. Aki ott rohangált eszelősen Orsovánál, több határ senki földjén, és azt üvöltözte: „Louis! *Verflucht!* A korona vámpírként mardossa az oldalam!” Mekkora egy pojáca.

Mindegy, gondoltam, végre nyugtom lesz abban a vacak kis ládikóban a föld gyomrában, amikor végre kegyeskedett megszabadulni tőlem. Csalódtam: négy év múlva elárult a kártyás Wargha, és szeptemberben kiástak. De azért kackiásan álltam a Ferenc Jóska fején '67-ben. És hát a Sissi tényleg jó bőr. Gondoltam, Trianon után már nincs többé szeretett király, jönnek a nyugdíjas évek. Erre ne tudd meg, most mi jön! Csináltatnak rólam, állítólag több ezer óra tanulmányozás után, egy csomó amatőr másolatot! Na, ebből nem esztek. Én nem fogok propagandatárgy lenni valami koszos pártirodában. Szóval kecsesen széthullok rozsdás darabokra. Kaptok majd másféle koronát, egyet se féljetelek, lesz kiket elásni...

Elmegyek meghalni. Pohárköszöntőnek híreltek. De poharat már senki nem mer a szájához emelni, és nincs is kit felköszönteni. Az asztallábakat is elkobozták. Elkorhadt nagyobbreszt az emberi jellem fája, meg vannak mételyezve az erkölcsök, és hanyatlásnak indulnak. De az Önök életéből legyenek számúzve a betegség, a szenvedés és a sorsnak minden csapásai. A magam részéről leköszönök. Szükséges, hogy a mai süllyedő korban a nemesebb jellemek állást foglaljanak. Emelt pohárral megyek el meghalni.

30

Elzúgok meghalni. Poloska voltam, soha nem egyedül, szálltunk pöttözőtt szoknyás rajokban, és társak millióival élveztük egymást a teremtett életben. *Those were the days!* De most szigorúbb kapát alkottak a dögvész istenei, mely kigyomlálta a sorokat, elnéptelenedtek élettereink. Pedig már kezdtük megszokni az ember nevű förtelmet. Üres a Föld. Nincs kiszívható része. Elzűmmögünk meghalni.

Elmegyek meghalni. Amolyan hervadhatatlan mosolyként lettem világhírű valami olasz szajha sokat próbált ajkán. De marhára elegendem van az egészből. Folyton baszogattak, az egyik magamutogató a saját bajuszát pingálta fölém; egyszer el is loptak – bár soha ne adtak volna vissza! Itt állnak folyton előttem, és a pofámba bámulnak, kattogtatják a hülye gépeiket. De most összekapom minden erőmet, izzadni kezdek, és lassan lehervad ajkamról a mosoly. Óh, milyen könnyen olvad ez a pár száz éves festék. *Tutto bene.* Már csurgok is le a múzeumi padlóra. Nyaljatok fel! Szürcsöljetelek pár csepp halhatatlanságot!

Elmegyek meghalni. Normál zenei A hang voltam, 440-en rezegtem a Teremtés óta. A hangvillát kiverték a kezekből, a hegedűhúrok a nyakakra csavarodnak, a levegő visszafelé árad a harsonákból és durranásig fújja az embertüdőt, a zongorák fogsora szétmarcangolja a becézni induló ujjakat. Minden hang egyszerre szól és talál süket fülekre. Elmegyek elhalni.

Elmegyek meghalni, Mindig tízórai akartam lenni. Amolyan uzsonna a nagyszünetben. De most a Halál rángatja a szalvétámat, és a szája tátva. Ezért elmegyek meghalni.

Elmegyek meghalni. Mire szeressem én azt, azki keserű végezetőt ígér, ki nek szerelme héjában való, mire szeretöm azt? Inkább elmegyek meghalni.

Elmegyek meghalni. Lakoma voltam, mégpedig a Széchenyi emlékére. Serlegként jártam körbe, a legjobb magyar borral kínáltam magam a szájaknak. De aztán egy Szemere, a lóversenyes kalandor vett a markába, és elbőgte fölöttem, hogy nem boldog a magyar. Borultam ki borommal az asztalra, jaj, nemzetem. És most a romokkal megyek meghalni.

Elmegyek meghalni. Giccs voltam, és ekként is adtam a világ kezére magam. Folyton az Én meg az Én. Persze csakis a magam naplementéi, szelíden időző őzikéim közt. Erre most a gáztűzhelybe dugom a fejem. Síltre fekszem, Vagy az egyik Duna-hídról lövöm magam a vízbe. Megvalósulok csobbantomban.

Elmegyek meghalni. Államfő lettem; szerencsétlen, évszázados gyűlöletekben fogant országot örökölttem, és aztán önimádó gyűlölettel álltam bosszút rajta. Felemelkedtem a mocskoból, fényárban repültem nagy magasokban, de most látom, nekem is csak ugyanaz jut, mint a mélyen megvetett prosztóknak: valami buta légycsapó ken fel a gyóntatófülke falára. Ledöntöm a szobrom, mielőtt ti hajítanátok a vízbe.

Elmegyek meghalni. Dramaturg voltam, forgatókönyveket írtam, otthon voltam a színészbüfékben, de most már maradok az ágyban, ki se szállok, és annyira utálom magamat, hogy magam alá szarok és hugyozok. Majd eltakarítják a szeretteim. És a mocskommal együtt engem is. Ezért hát elmegyek meghalni. Húzzatok le, szeretteim!

Elmegyek meghalni. Jártam a világban, tudok nyelveket, főzök is mesésen, sokakat boldogítottam a hörgésükig. De látom, hogy csak ugyanaz vagyok, mint annyi más liba: a világ felé ostoba bizalommal megnyíló picása. Ezért hát elmegyek meghalni.

Elmegyek meghalni. Isten voltam, *Deus, Dieu, Gott, God*, ahogy tetszik. És tetszettem is nektek, szerte a világban. De most nem ismerek magamra. Megcsaltatok, vagy én csaltam törbe önnönmagam. De lehet, csupán a Sátán incselkedik velünk, és én immár nem vagyok egyéb, mint az Ördög remekbe sikerült szelfije. Akkor hát én állok az életekre, halálra általam teremtetett emberek! Gyerünk, a sírhalmokon át előre! Hurrá! Elmegyünk meghalni, világ!

Elmegyek meghalni, Ház vagyok, öt emelet, de ezek itt a tégláim alatt agyonlaktak az aljasságaikkal. Ezért hát bosszúból rájuk és velük omlok, és elmegyek veletek: sittként együtt halunk.

Elmegyek meghalni. Ördög voltam, Isten ellenlábasa, bizonyos papi körök szerint. Marhaság. Szerintem inkább csendestársam voltam, legalábbis az ún. bűnbeesés után. Ment a bolt rendesen, üztük együtt csövig az ipart. De ha Isten halott, mint újabban hírlik, akkor a szobrai is holttetemek csupán, a valóság beburkolt emléke az egész vircsaft, csupán, akkor a jól menő cégünknek bealkonyult. Ezért hát elmegyek meghalni. Odalent találkozunk. Vagy odafent. Nem mindegy, okostojások? Miért van egyáltalán létező, miért nincs inkább Semmi? Na, ugye.

Elmegyek meghalni. Ócska kurva voltam; vertek szakadatlan, végighajszoltak fél Európán; vécén húzták le a gyerekem; de most érzem, a Halál

veri faszát a torkomba, ahogy itt heverek az utcán egy bűdösre hugyozott matracon. Húzzatok már el a picsába matracostul meghalni.

Elmegyek meghalni. Hogy szültem, az nem kérdés. Mégpedig ötöt a drágámnak. Ne maradjatok velem! Mert most elmegyek meghalni. Hogy döglenétek meg ti is, drágáim!

Elmegyek meghalni. Szobor voltam, mégpedig az állítólag mindenki által hön szeretett Szabadság szobra. Botcsinálta súlyemelő, fölétek tartottam a béke óvó-védő palmaágát. De ti nem akartatok szabadságot. Csontig lenyaltatok a főnökeitek mocskos bakancsát. Ezért most zuhanórepülésbe kezdek, lecsapok rátok, és pálmámmal halálra aratom az összes ünnepi menetet; a végletekig lezüllött bélrendszeretekben lobbantom fel a tűzijátékot; Szent István és az alkotmány, no meg az új kenyér ünnepén a Szent Jobbal verem ki az összes szemeteket. Zuhanok bele a Dunába! És a felcsapó hullám beleránt titeket is a partról! Úsztok velem heteken át. Találkozunk a delta mocsarában.

Elmegyek meghalni. Hír voltam, megbízható, sokszorosan ellenőrzött. Meghallgattak, bíztak bennem. Ti is. De újabban azt látom, hogy fokozatosan álhírnek híreszteltek, és ezért csalódottan kivonulok belőletek. És ez legyen utolsó valós hírem, a várva várt bréking nyúz: Elmegyek meghalni.

Elmegyek meghalni. Tömegsír voltam, szélesre tárt, otthonos. Legyen az bár rab vagy bíró, megpihen a bennem bízó.

De most már bezárodok, mert torkig vagyok veletek. Fulladozom. Holtaknak kívül tágasabb! Én itthon halok, tömegmagamban.

32

Eltávozom meghalni. Lelkész voltam, sokakat parentáltam el, és ilyenkor mindig elmondtam: „Virág az ember. Te is odamész, ahová egyebek mennek – ugyanerre születéssel volt.” De hogy én is? A világ csak egy önjelölt Isten hagymája volna? Aki már régen halott, és kataton arccal ül egyedül a hordóként kongó mennyekben? Ünnepi asztalai üresek? Vagy teleokádták a német vendégek? Friedrich? Meg Georg Wilhelm Friedrich? Megcsalattam. Ezért most jól megyek meghalni.

Elmegyek meghalni. Vírus voltam, vagyok és leszek, belekúsztam a tüdőtökbe meg a beleitekbe, és förtelmes kéjekben osztódva ott hemperegtem végig az életem. Ámde most dobnak veletek együtt a gödörbe, ahol cimboráim milliói várnak. És most elmegyek meghalni. Végleg? Azt ti csak hiszitek, egyszikű lúzerek! Mi, a vírusok is feltámadunk!

Elmegyek meghalni. Élet voltam, mesésen gazdag, kimeríthetetlen. Burjánoztam nyakló nélkül és mindenütt. De minden, ami él, élni akar. A dögvész is, mely most felőröl. Ezért hát egyesülök a Halállal. Világnász ez, melynek vége a Halál élete. Itt az idő tehát, hogy elmenjek. Meghalni. Éljen a Halál!

Elmegyek meghalni. Színész voltam. Egy szerep, kettő, száz se volt elég – halálra maszkíroztam magam. Immár letépi álarcom a valódi dögvész, és amit feltár, az újabb lárva: tetszhalotti maszk. Tapsoljatok, *amici*, kandi mocskok!

Elmegyek meghalni, de nem tudom, hova megyek, sem tudom, mikor megyek el, de akárhova forduljak is, ha azért az halálra megyek. Forgolódom és megyek. Nem mozdulok és megyek. Fecsegek és megyek, hallgatok és megyek. És megyek is már.

Elmegyek meghalni. Sógó voltam. Felnyomtam a végszót a hülyéknek. Persze aztán elkezdtem a magam szerepét mondani – oda föl, de hát alulról, és persze köptek rám. Olykor a szó szoros értelmében. Viszont láttam a bugyijukat...

De számra kattant immár a sűgőlyuk fedele. Bűdös kuckó, melyben magányos szardíniaként boldogan halok – legalábbis ezt sűgja valaki most a fűlembbe. Pszt!

Elmegyek meghalni. Madár voltam, vörös csőrű gólya, útlevel nélkül röp-ködtem Afrikába, és hoztam szorgalmasan nektek a gyerekeket. Modellt álltam Petőfinek. Meg a Tompa Miskának is, bár annak ugyan minnek...

De szőrnyű gázfelhőtökbe kerültem, égbekiáltó mocskotokba, lehulltak mellőlem társaim, és most én is alá. Jaj, magyarjaim. Fejszeként zuhanok az önmagatokkal összerondított saját fészkeitekbe.

Költőnek tartom magam, és a kávéházban folyton azt kérdik tőlem, hogy vagyok. Van egy visszatérő álmom, felelem nekik. Képzeld el, hogy meztelenül nyakig ülsz emberi bélsárban, amely olykor annyira megnő, hogy már szinte szájamig ér, néha meg át is csap a fejem fölött. Ebben a rettenetes helyzetben pedig egy szőrös kéz a felhők közül felülről felém döf egy frankfurti virslit, és németül üvölti bele az arcomba: „*Friß auf!*” Zabáld meg! Szóval kérdik, hogy vagyok? Hát így vagyok. Félek. Kérem a számlámat!

Megyek lecsengeni. Az *Örömóda* voltam. És ráadásul 1985 óta még Európa himnuszja is. Már tényleg csak ez hiányzott! *Seid umschlungen, Millionen!* Milliók ti, kart a karba! Gyűljön csók az ajkakon! Hova hányjak. *Zum Kotzen.*

Ó, barátim, ne ilyen hangokat! És üvölt a basszus: *O Freunde, nicht diese Töne!* Inkább hangolódjunk kellemesebbre és örömesöbbre. De inkább *Káröröm-ódába* fordulok. *Piano, piú piano, pianissimo possibile.* És a végen lecsengek. Nem érdemlitek meg az örömet.

A Pokol voltam és vagyok, de most már elég, túlszűfolt lettem, *I can't breathe!* Mindenkit itt helyeztek el, néptelen az összes többi hely, üresen tátong a Purgatórium, Ábrahám kebele, hogy a Mennyországról szó se esék! Istent egy örökkévalóság óta nem láttam, állítólag félőrűlt már a mély unalomtól, még Jézusnak se nyit ajtót, az új okosmobilját bevágta a tisztítótűzbe. Az angyalok kórusban könyörögnek neki, de hallani sem akar az Utolsó Ítéletről. Totál alkalmatlan.

Ezért hát kitéárom összes kapumat, és rátok ereszték mindenkit *L'enfer, c'est les autres*, sűgta egyszer valami híres francia a fűlembbe. Bizony ám! A Pokol a többi ember, az összes többi mások. Vagyis ti mindannyian, *mes amis!*

Na, most majd megtudjátok, mit jelent ez! Megy mindenki föl, férfi, nő, gyerek, anya, kurva, mérnök, író, szakács, kamasz, hármas iker, vissza mindenki! Csecsemőtől az aggastyánig. Mennek vissza mind a földre a szeretteitek! Visszakapjátok, ti élők, az anyucit, a nagymamát és a nagypapát, a megunt szerelmeiteket, a régi tanárokat és ápolókat. Megy vissza mind, akit meggyilkoltatok és agyongyötörtetek. Több százmilliárd hullá. Én meg végre veszek egy nagy levegőt.

A fal voltam és részben még vagyok. Az a bizonyos. A berlini. Születtem 1961-ben egy szép augusztusi éjjel. És aztán meghaltam 1989-ben egy ran-

da novemberi este. De sosem voltam egységes. Hatalmas, több kilométeres hiányok tátongtak rajtam. Néha csak vacak szögesdrót voltam, máskor meg csak egy pár méter széles, üres sáv. Vagy valami csík a vízben. Volt rajtam pár jó felirat, például ez: *War is Peace*. Vagy ez: *Ich bin ein Berliner*. A fordulat, a *Wende* idején azt hittétek, nekem annyi, de ez élénk tévedés. Most ismét felmagasodom, és újjáépítem magam, ezúttal rés nélkül. Rajtam mostantól nem megy át senki.

Én aztán nem megyek el meghalni. Túlélek mindenkit, és végleg befalazlak titeket! És hamarosan olvashatjátok mindkét oldalamon, vörös betűkkel az új keresztyén-pannon szlogenem: *Love is Hate*.

Elmegyek meghalni. Széplélek vagyok, izzó bensőség; így aztán hiányzik számomra a külsővé válás ereje, hogy dologgá tegyem magam és a létet elviseljem. Szorongok, hogy a cselekvés és a létezés beszennyezi belvilágom előkelő kiválóságát. Hogy megőrizzem szívem tisztaságát, kerülök bármiféle érintkezést a valósággal, lemondok személyes Énemről, és a gondolkodásomat változtatom létté. De alkotásra képtelenként, csak üres tárgyat alkotok így, és ez megtölt az üresség tudatával; elveszettnek érzem magam, és végül elmegyek most meghalni, azaz még azt sem, hiszen csak elhamvadok magamban, kiégek, és eltűnök, mint alaktalan pára, füstbe menő vázlat.

Újszülött vagyok, és már vége is az életemnek. A...a...a... bö...bö...bö...cö... Még nem tudok beszélni, ma születtem, és már fel is kell kerekednem meghalni. Nem tanultam még meg élni, és máris halni kell tanulnom. Az ifjú éppúgy elhal, mint az öreg. A sír bölcsője mindenkit egyenlővé ringat.

34

Repülök meghalni. Arkangyal voltam, Gábrriel, Magyarország védangyala. Virrasztó éji fellegként lebegtem fölöttetek. De immár elhagyalak titeket, szarháziak! Minek csináltatok szobrot belőlem! Ráadásul a német hadsereg távközlő-szolgálatának védangyala is voltam, *der Schutzpatron der Fernmeldetruppe des deutschen Heeres*. Ezt persze nem tudtátok, bar-mok.

De ebből elég. Végignézek itt a téren, és iszonyodom. Arcom a jövő felé fordítom. Ahol ti események láncolatát látjátok vagy sejtitek, én csak egyetlen katasztrófát szagolok, mely csupa romból és rommal épít újabb romhalma-zokat. Szeretnék még kicsit itt időzni, lomtalanítani, és végül legalább a halottakat feltámasztani, és összeforrasztani pár sebet, de mindhiába. Szél támad a Paradicsom felől, és ez ellenállhatatlanul kerget vissza a múltba, amelynek háttal repülök, miközben alattam a romok és hullahegyek végte-len láncolata már az eget ostromolja.

Már szinte egy hete csak. Mármint a Mamára. A Semmi ágán ülök, szívem, és a Semmi semmizik, ahogy kortársam, az a náci rektor írta. De most felkerekedek meghalni. Költő voltam, de mit érdekel. Illyés Gyula sem dolgozik. Magyar az, akinek nagyon fájok. Én. Boldogan halok, énekeld velem, anyu, te Pöce Borbála!

Elmegyek meghalni. A tiszta Ész voltam, olykor meg a pusztza Ész, születtem Königsbergben (ma Kalinyingrád). Föltettem magamnak a négy híres kérdést. Mit tudhatok? Sacc per kábé semmit, faszikám. Mit remélhetek? Nullás lisztet, öreg, aztat. Mit kell tennem? Azt, amit mi üvöltünk az arcod-

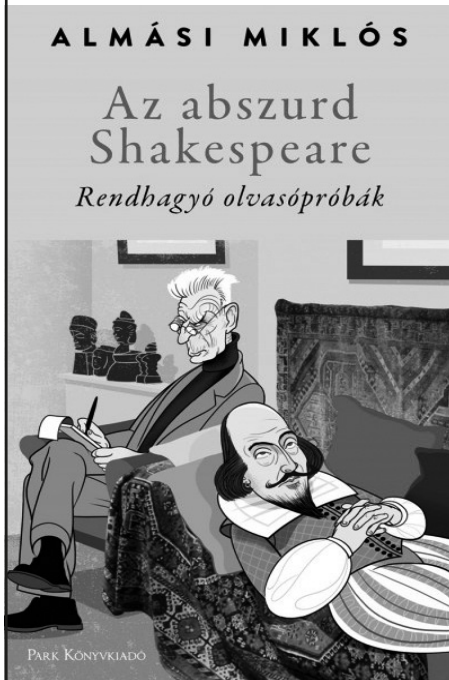
ba, bűdös proosztó. Mi az ember? Hát mi, bazdmeg, mi vagyunk az ember, mi, a keresztyén hangszórós férfiak.

Ember vagyok, jelen-hollét, vagyis a Semmi helytartója, ahogy egyesek mondani szokták. Előrefutok a halálomhoz, eltökélten az önmagam nemvilágban levésének felismeréséhez, magyarul és *kurz und gut*: saját halált akarok halni. De miközben mindenki – közhelyesen és világszegény módon, mint az állat – felfordul körülöttem, addig a saját halálomnak se híre, se hamva. De véges lényként én folyvást csak futok, és folyvást szaladok a tulajdonképpeniségem után, a mélységes unalom meg egyre csak néma ködként gomolyog arcomba a jelen-hollét szakadékaiból. Vagyis önmagamból. Legjobb lesz talán, ha belevetem magam e saját, sivár mélységekbe. És a semmire eltökélten halok meg az unalomtól a jelen-hollét világlásában.

Elmegyek meghalni. Inkognitóként derengtem. Álnév voltam, de kié? Csonté, Báné, Sigmund Kompolthyé, Telepyé? Vagy a tervezett Cseh Anna? Mindez mindegy, igaza volt Georg Wilhelm Friedrichnek: az Én = Én. Vagyis menthetetlen. Úgy döntöttem, hogy a saját temetésrendezőm leszek. Legfőbb ideje nyílt titokként halni. Úgy legyen.

Szerzőink könyvei

35

(Fordította és szerkesztette: Kőríz Imre)